

Verslag nummer: 7

Wat een leuke verrassing! Als afscheidscadeau hebben Hans Sr. & Eveline, Hans Jr. & Adie en Roland een heuse website voor ons in het leven geroepen. Ziet er zeer kosher uit. Mooie vormgeving en kleuren, en er is ruimte voor de verslagen. Voor wie het nog niet weet, zie www.henkensonja.nl. Niet alleen tekst maar ook foto's!

Vandaag dus onafhankelijkheidsdag, er rijdt bijna geen auto zonder vlaggetjes en veel huizen zijn ook versierd. Als we de verhalen mogen geloven worden er vanavond flinke serieuze party's georganiseerd en zullen veel hotels vuurwerk afsteken. Wij besluiten 's avonds naar de Marine basis in Eilat te gaan. Een complex waar je anders natuurlijk nooit in zal komen, zeker niet als toerist. We zijn er al zo vaak langs gekomen, dat we de kans graag te baat nemen. Er is veel bewaking (opgestapelde containers, bewakingspoorten) maar de paspoorten blijken niet nodig en als bij Henk het poortje gaat piepen door z'n veiligheidsschoenen is het antwoord "No" op de vraag of hij een wapen draagt al voldoende om toegang te krijgen. Kennelijk beginnen we echt de juiste houding te krijgen (loads of confidence) of we zien er gewoon te onschuldig uit, maakt niet uit! Er is werk van gemaakt, er staan allerlei militaire voertuigen om te bezichtigen en in te klimmen, wapens van klein tot zeer groot (met bijbehorende ammunitie) hebben een sopje gekregen en staan te glimmen. Aan de kade liggen drie patrouille schepjes met trotse zeer jonge bemanning (je kan hier al gemakkelijk op je 25ste kapitein zijn, zo niet nog jonger). Muziek schalt over het terrein, en er zijn zelfs heuse marcheer-uitvoeringen. Laat ze a.u.b. nooit deelnemen aan de Taptoe in Breda want het gaat er op z'n Israelisch aan toe; okay, er geeft iemand bevelen en er loopt iemand voorop met een vlag maar wij zijn individueel graag creatief en maken zelf wel uit met welk been te beginnen en wanneer en hoe. Aandoenlijke puinhoop met veel plezier en de toeschouwers klappen iedere keer weer dapper, de sceptische hoop op verbetering klinkt er in door. Verder is er een groot podium waar een Maitre Pierre uit Eilat de boel aan elkaar praat en zingt. Naast andere artiesten dansen kinderen de hora (hoe kan het anders) en op moderne muziek. Op een gegeven moment zien we in de hotelwijk prachtig vuurwerk. Op de foto's krijgen we het niet goed te zien, maar het doet niet onder voor het Koninginne vuurwerk in Dordt. Op de Marine basis zelf doen ze niet aan vuurwerk, dat zou te gevaarlijk zijn. Misschien een beetje dom van ons, maar als je met ammunitie kan omgaan en je plaatst een groot ponton voor de kade, wat is er dan gevaarlijk?

Na een paar uurtjes zo rondslechteren en uitwaaien, gaan we op huis aan. Het is knetterdruk op de weg en in het centrum. Langs het strand hebben weer veel mensen grote tenten opgezet en je ziet de sterren niet meer van de walmen BBQ rook, die zullen geen last van muggen hebben vanavond! In onze wijk is het stil, te stil. Henk krijgt onderweg al voorgevoelens en ik op het moment dat ik de sleutel in het slot omdraai. We zeggen er echter niets over. Ik zie het beeldscherm en de fax staan en wil net opgelucht ademhalen. Dan zien we het keukenraam; staat weer open en nu hebben ze zelfs een lamel helemaal weggebroken (is ook niet meer terug te vinden). We rennen naar boven, alles is weer overhoop gehaald. In de haast hebben ze een flesje olie laten vallen, maar dat is dan ook de enige schade boven. Ze hebben het wel geprobeerd maar de safe room hebben ze niet open gekregen, gelukkig! Kort na ons komt Roded thuis, hij schrikt zich weer rot en is boos. Wij balen ook stevig maar zijn niet zo aangeslagen als de eerste keer. Direct de politie gebeld, die hebben het stevig druk met alle feesten waarvoor extra bewaking nodig is, maar ze beloven ons de dag daarop te komen. Ja, ja! We zitten net blij te wezen met onze gelatenheid en safe room veiligheid als we ineens beseffen dat de creditcard houder weg is. Wel (censuur)! Snel de passen per telefoon laten

blokkeren, een ander geluk is dat de banken inmiddels al lang dicht zijn. De airmiles-pas schenken we de etters graag. Toch weer enigszins opgefokt kletsen we nog lang na.

De volgende morgen ben ik om 10.00u bij de politie, er is welgeteld 1 detective, maar ze heeft gelukkig niets te doen. Met het eerste politie-rapport en de foto's van de nieuwe inbraak, wordt besloten tot onderzoek naar vingerafdrukken. Ik krijg weer een nieuw rapport en verneem dat net als tijdens Pesach er vannacht veel is ingebroken in Eilat. Als ik thuis kom heeft Henk inmiddels Dror het blijde nieuws per telefoon laten weten, wederom veel verbazing (hoe kan dan nou, nette buurt, is hem nooit overkomen, vult u zelf maar in). Terwijl Henk dit aan mij zit te vertellen, komt de mobiele telefoon van Dror ook ten sprake. Ojee, is die er nog wel dat onding? Wij kijken, nee dus. Ook gejat. Weer een telefoontje richting Dror. Nu is er iets van hem gestolen en dat verandert de zaak. Na een uitroep van "Bastards" uit de grond van z'n hart, is de lethargie ineens verdwenen bij hem. Hij wil weten of de mobiele aanstaat (na een telefoontje naar de mobiele blijkt van wel) en een court order waarmee hij de politie kan vragen het signaal na te gaan en zo misschien te achterhalen wie de dieven zijn. Met het is een feestdag en dat laatste kan dus niet. Ik vertik het bovendien om weer naar de politie te gaan vandaag.

Na wat bellen (we beginnen ook dat door te krijgen) komt uiteindelijk een Sherlock Holmes met een Inspector Gadget petje voor het onderzoek. Roded komt ook snel kijken. Uit een koffer komen allerlei stofjes, kwastjes en echt, een vergrootglas! Een tweede zoektocht naar de lamel mag niet baten, die is voorgoed verdwenen. Wij zien zelf een zeer duidelijke hand binnen op het raam staan, maar het mag kennelijk alleen maar serieus genomen worden aan de buitenkant. Die binnen zal wel van ons zijn, is zijn stelling. Buiten zit alles lekker onder de zwarte stof, maar een bruikbare vingerafdruk is niet te vinden. Roded praat nog met hem na, ook over de eerste inbraak. Roded wil eigenlijk nog steeds z'n vermoedens over de boze buurman bevestigd zien, wij hebben zoiets van; wat bereik je ermee, je kan iemand oppakken en straffen, maar gedane zaken nemen geen keer en gezien het onguere karakter zitten we ook niet echt op wraakacties te wachten.

Het met pijn en moeite aangeboden alarmsysteem van Dror zien we ook niet zitten. Volgens ons reageert hier niemand op andermans alarm en een alarm dat gekoppeld is aan je mobiele telefoon zien we eerder als een straf dan een oplossing. Iedereen weet hoe graag we met zo'n ding rondlopen, nietwaar? En, stel dat we dadelijk zo uitgerust zijn dat we echt kunnen gaan duiken; een duik duurt gemiddeld een half uur, de spullen afbouwen en je uit het neopreen pellen duurt langer. Voor je thuis bent, zitten ze kilometers verder. Zijn voorstel alle deuren en ramen te voorzien van stalen tralies, nee dank u. Nogmaals, inbraak kan je overal overkomen, maar we zijn wel kwaad over de naïviteit en gelatenheid van Dror. Met al het gezeur over de unit en nog wat andere dingen, zijn we hem goed zat.

Om nog even op het lange kletsen terug te komen, onze plannen zijn gewijzigd. Ze kunnen hier de pot op met de cottage's. Een tuin is mooi en prachtig, en deuren voor en achter open is ook heerlijk, maar het plezier is weg en het slaapprobleem wordt alleen maar groter. We gaan morgen bij Zmira informeren naar een flat.

Om de dag toch (we leren wel eelt te kweken!) af te sluiten zoals het vandaag hoort in Israel, ruimen we de troep buiten op en gaan we barbequen. De kalkoen staat al geruime tijd lekker te badderen in twee verschillende marinades, een soya saus en een recept wat ik uit de Jerusalem Post gehaald heb Persian Sauce (fijngesnipperde ui, teentjes knoflook, citroensap, olie en suiker). Daarnaast hebben we twee verschillende soorten worstjes (kebab oriental) en

een Dennis-vis gevuld met kruiden. Voor twee absolute beginners slaan we geen slecht figuur. Niks geen ongeduldig gezwaai met kerosine (Israëli style), de briquettes langzaam roodgloeiend laten worden, aslaagje laten vormen en dan het spul erop. We smullen en zijn zelf nog het meest verbaasd. Roded komt wat spiezen mee eten. Hij had ook gehoopt op een BBQ in zijn tuin maar Pazit heeft er vandaag geen zin in. Heel diplomatiek eet hij zijn bordje leeg maar het is waarschijnlijk iets te verfijnd, ook de zelf gemaakte whisky en knoflook saus. Maar het is wel gezellig zo.